

Jag till slut omfamnar i tancken Din Älskade Maka och Lilla dotter.

Gud med Oss
C. H. Snellman

100 A. H. A. KELLGREN – J. V. SNELLMAN 23.X
1847

10 HUB, Kellgreniana

London den 23:dje Oct. 47.

Broder Snellman!

Bror Snellman yttrade nyss, i anledning af sin brytning med sin gamle vän N⟨er⟩v⟨ande⟩, det en fiende är bättre än en half vän, och är detta sannt, så är det än sannare att en fiende är bättre än en, som är vän fram, fiende bak; på grund af denna öfvertygelse tar jag mig friheten, till Bror adressera följande rader.

20 Bror Snellman fann det för par månader sedan ej olämpligt, att uti ett bref till Robert Tengström emot mig inrycka yttranden och beskyllningar, hvilka ej äro egnade att stärka förhållandet tvenne vänner emellan, och hvilka en blott vanlig humanitet bjuder en att inför den ena vännen tåga med, då det gäller den andra. Det gläder mig kunna upplysa Bror om, att dessa beskyllningar emot mig förfelat all verkan, ty vår vänskap står vida öfver detta slags opåkallade tillhugg från en eller annan sida. Kan jag kalla detta Brors förfarande taktlöst, så vet jag knappast, hvad namn jag skall ge Brors beteende, då jag 30 erfar, att Bror inför Sofi Tengström, hennes Föräldrar, syskon och ett par fremmande personer helt öppet om mig fört samma språk, och det, enligt hvad Sofi T⟨engström⟩ sjelf säger, *blott för att plåga henne*. Då Bror känner hennes förhållande till mig och sjelf bäst borde känna sitt till henne, så måste jag säga rent ut, att detta är ett beteende, som en hederlig man under sådana omständigheter ej plär tillåta sig. Jag har redan länge trott mig märka, att Bror, under allt sken af vänskap, i sitt sinne burit avvig sköld emot mig, och jag har jemväl redan långt före detta funnit anledningen dertill; det ofvannämde var mig derföre 40 mindre öfverraskande för min egen skuld, än emedan jag verkligen ej kunde tro, att en sårad fåfänga kunnat komma Bror Snellman att förglömma sig ända derhän – S. T⟨engström⟩ har en gång vågat afslå ett anbud af Bror Snellman, hon skall derföre straffas omedelbart, eller, der detta ej kan ske, medelbart på de punkter, hvilka för hennes känsla måste vara de ömmaste, äfven sedan ett lyckligt familjelif hade bordt komma en honnett man att längs sedan glömma alla tidigare händelser af detta slag.

Bror S⟨nellman⟩ ansåg det en gång för två och ett halft år sedan ej under sin värdighet, att inför mig framställa denna händelse, såsom skulle hon *lockat* Bror till sitt tagna steg, och som skulle Bror tagit detsamma, »mindre af känsla för henne, än till följe af sin önskan, att 50 *träda i förbindelse med familjen*». Jag öfverlemnar åt Bror sjelf, att reflectera till det sednare argumentets natur, och är glad öfver, att slippa ingå i detaljer derom. Att hon skulle *lockat* Bror, har jag, då jag mycket väl kände förhållandet, full rätt, att å hennes vägnar förklara rent ut för en *gemen lögn*, fostrad af Brors egen fåfänga inbillning, hvilket bäst bevisades af utgången. Att Bror åter ej skulle för henne

hyst en varmare känsla, har Bror sjelf *svart på hvitt* vederlagt i bref, hvilka jag genom henne vet, att Bror kort efter händelsen skrifvit till hennes Far, och hvilka jag misstänker ej hade de ädlaste motif. Skrymtade Bror Snellman i dessa bref en känsla, som ej fanns, eller sökte Bror med afsigt inför *mig* kasta en skugga på hennes Karakter, Brors beteende blir i det ena fallet ej mera hedrande, än i det andra.

Emellertid förflyta *fyra* år, under hvilken tid Bror Snellman blifvit familjefar, hon åter ingått en annan förbindelse, och – då Bror råkar henne första gången efter *fyra* år – blyges Bror ej för, att inför henne prisa sin egen husliga sällhet och trefnad, och i sammanhang dermed baktala den, åt hvilken hon gifvit sitt hjerta. Den påräknade slutsatsen ur detta, öfverlemnade Bror ädelmodigt åt henne sjelf. Hon skulle se, hvilket dåligt byte hon gjort och i ångern finna sitt välförtjenta straff. I sanning bra blygsamt af Bror! – Snaran var för groft anlagd, och jag kan försäkra, att den ej förfelade sin naturliga verkan, den nemligen, att väcka indignation hos alla dem, som kände det sanna förhållandet, och *ge henne* förnyad anledning, att vara nöjd med sitt tagna steg.

Är allt detta lönen för den fina delicatessa, hvarmed *hon* behandlat saken, och är detta ett beteende värdigt en hederlig karl? Och kanske finnas flera än denna ena sak, deri hon och *hennes familj* emot Bror visat en finkänslighet, hvilken Bror så föga förtjenar. Erfar jag, att Bror fortfar, att sålunda bakom ryggen kasta skugga på henne eller på mig, så är mitt naturliga vapen deremot, att göra bekant den källa, hvarur all denna drägg flyter, och jag skall minsann ej draga i betänkande, att bryta emot all finskänslighet, då jag ser, huru skoningslöst Bror sjelf trampar den under fötterna.

Till slut måste jag ännu en gång uttrycka min förvåning öfver, att Bror Snellman i tillfredsställandet af en föga hedrande hämnd, kunnat sjunka ner till så låga och så smutsiga vapen, äfvensom min beundran för Brors korta minne, att Bror, sedan Bror baktalat mig hos dem jag har kärast, ännu *täckas* visa mig en vänskaplig yta i Paris och London.

I det jag ber Bror vara öfvertygad om, att jag nedskrifvit detta vid temmeligen kall blod och medveten af dess följder, och i det jag uttrycker min ledsnad öfver, att nödgas på detta sätt komma Bror att märka, det jag vuxit *ur* barnskorna och *från* Bror färla, förblir jag

Bror Snellmans
ödmjuka tjänare
Herman Kellgren

101 INTYG FÖR W. KAINULAINEN

Kuopio landsförsamlings arkiv

Att jag bifaller till tjenarinnan Vilhelmina Kainulatars utträde ur min tjänst, för att ingå äktenskap; intygas. Kuopio den 9 November 1847.

Joh. Vilh. Snellman